

be', ben adv. ~~[MCMVI]~~

¶ (be'; ben davant un participi en funció d'adjectiu)
Segons podia desitjar-se, satisfactoriament,
avantatjósament, feliçment. Havem dinat,
sopat, berenat, etc. be'. Eus hi trobàvem molt be'.
Esten be', en aquesta cadira? Els negocis li van, li
marquen be'. L'han tractat be', l'han acollit be'.
Hi ha estat ben tractat, ben acollit. Vendre's be'
una mercaderia. Acalar be', resultar be', sortir
be' una cosa.

|| De bona manera, rectament, sup. d'una manera
conforme al deure. Oreballar be'. Cuinar be'. Un
dinar ben cuinat. Cantar be', ballar be'. Obrar be',
portar-se be'. Un orador que parla molt be'. Dir
be' una cosa. Una cosa ben dita. Un autor que es-
criu molt be'. Un llibre molt ben escrit. fer be' una
feina. Una feina ben feta. Conrear be' les terres. Una
terra ben conreada. Probar-se be', estar be'. Veure-hi
be', no sentir-hi be' d'una orella. No està be' de
fer això, no està be' d'obrar així. Anem be'? anem
pel bon camí? Viure be', honestament, alleuada-
ment. Morir be', religiosament, conformat. Men-
jar be', mastegar, empassar-se, etc. el menjar be',
amb apetit. Veure be' una cosa, ésser oportuna, con-
venient, ajustar-se a una manera, a una forma de-
terminada

no a part